

Jézus

Nem volt a bölcsője	Amikor meglátták.
Aranyból, gyémántból —	Nem volt pompa, tor, fény,
Egyszerű emberek	Csengő ezüst-serleg —
Rótták össze fából, —	Kis pásztorfiucskák
És szent lett a jászol...	Zsoltárt énekeltek —

Nem álltak körülte	Nem volt gyöngye testén
Rangos urak, dámák —	Drága selyem-pólya —
Jámbor, öreg barmok	Egy imás, szűz asszony
Nyaldosták a lábát,	Takargatta gyolcsba
Örömen a percnék...	S dajkálta, ápolta.

Ékes biborpalást
Nem borult reája,
S Ő lett a világnak
Örök igazsága:
Királyok Királya!

(Vályi Nagy Géza).

Magyar gyermekek

Karácsony hetében Vas János Kassán járt fuvarban. Míg fáradt lovai egy fuvaros-cimbora felvigyázása alatt a Steinberger-kocsma istállójában pihentek. János besétált a Főutcára, egy kicsit szétnézni a világban. Bizony itt sem talált vidámabb dolgot, mint amilyen a világ most odahaza. Az ellenséges katonák sétálnak, igen fennhordják az orrukat, az idevalósi népek meg úgy jönnek-mennek, mintha mindnyájának a lelke egyazon halott miatt borult volna fekete gyászba. A boltok nagy tükrös ablakaiban, hiszen csak van, van, sok mindenféle megnézni való, de ezek se olyanok, mint ennek előtte.

Ahogy János így nézegette a világot és a boltok nagy tükrös ablakait, egyszer csak azt vette észre, hogy két ur öszszetalálkozott a járdán, a háta mögött s szóbaállnak egymással. János hallgatta, hogy mit beszélnek.

— Fogtok-e valamit vásárolni a gyermekeknek karácsony estére? — kérdezte az egyik. — Hát, — felelt erre a másik —, persze, hogy fogunk. Ezt muszáj! Igaz, hogy elzavartak a hivatalomból s koldussá tettek örök életemre, igaz, hogy ami butorunk volt, nagy részét már pénzzé tettük, az is igaz, hogy már majd éhen veszünk, de karácsony szent estéjére mégis muszáj a gyermekeknek örömet szerezni. Hiszen olyan szomorúak most ezek a szegény gyerekek. Ugy határoztuk a feleséggel, hogy eladjuk a karikagyűrűnköt; így a jegygyűrűk árán valamit csak vehetünk az öt síró gyereknek...